

Warszawa, dnia 18 czerwca 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1393/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy stażysta Katarzyna Pawelec

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 18 czerwca 2018 r.

sprawy R. C. syna J. i J., ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 kk. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 5 lipca 2017 r. sygn. akt III K 1164/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie na rzecz adw. S. K. kwotę 516, 60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego w instancji odwoławczej, w tym podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 1393/17

UZASADNIENIE

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora, a tym samym zawarty w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, a to z powodu wykazanych tam naruszeń przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych, które to uchybienia miały wpływ na treść zapadłego orzeczenia, zasługuje na uwzględnienie.

Zgodzić się należy ze skarżącym, a taka konstatacja wynika z odczytanego jako całości środka odwoławczego tj. postawionych zarzutów i ich uzasadnienia, że prawidłowymi są ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie tego, że oskarżonemu R. C. nie można przypisać winy co do popełnienia czynu z art. 207 § 1 kk (choć z wyłączeniem działania w ramach znęcania się psychicznego poprzez zakłócanie snu pokrzywdzonym, a o czym poniżej). Za trafnością tego przyjęcia przemawiają argumenty przytoczone - w tej części - rozważań zawartych w pisemnym uzasadnieniu sporządzonym przez Sąd Rejonowy. Podziela ją Sąd Odwoławczy jak i prokurator, podając w pisemnej apelacji, że „w tym zakresie brak jest podstaw do zaskarżenia wyroku” (k. 321). Wobec takiego stanowiska nie ma potrzeby ze strony Sądu Odwoławczego dodatkowego dowodzenia słuszności tak poczynionych ustaleń faktycznych. Rację ma natomiast apelujący, że w poczynionych ustaleniach Sąd Rejonowy zupełnie pominął okoliczność, iż w ramach występków znęcania się oskarżonemu zarzucone zostało popełnienie na szkodę pokrzywdzonych, w dniach 21 czerwca 2013 roku i 31 października 2015 roku, czynów z art. 157 § 2 kk. Ten

aspekt sprawy został całkowicie niewyjaśniony. Słusznie nadto zarzuca prokurator, że co najmniej przedwczesne jest przyjęcie, iż zakłócanie spoczynku nocnego pokrzywdzonym nie wyczerpało znamion przestępstwa znęcania się psychicznego. Faktycznie w tym zakresie nie poczynione zostały żadne ustalenia dowodowe, a odrzucając także ten element postawionego podsądnemu zarzutu Sąd I instancji w zasadzie ograniczył się do przywołania judykatu Sądu Najwyższego bez koniecznego odniesienia się do faktycznych okoliczności rozpoznawanej sprawy. Oczywistym jest, co zasadnie podniósł Sąd Rejonowy, że o znęcaniu psychicznym możemy mówić wówczas gdy mamy do czynienia z dolegliwymi cierpieniami moralnymi, czy sprowadzeniem ciężkich przykrości moralnych, ale czy taka sytuacja zachodzi w sprawie w zakresie zakłócania pokrzywdzonym nocnego spoczynku tego na obecnym etapie postępowania dowodowego nie ustalono w sposób pewny. Istotnym jest, iż pokrzywdzona M. C. konsekwentnie wskazywała na taki sposób działania podsądnego (k. 9, 192, 295v). Biorąc zaś pod uwagę tę relację, iż miało to we wskazanym w zarzucie czasokresie mieć miejsce „ciągle”, „o różnych porach nocy”, „przychodzenie w nocy co godzinę” to już przyjęcia dokonane przez Sąd Rejonowy o braku wymaganej uciążliwości i ciężaru nie czyni tak oczywistym i bez wyjaśnienia jednoznacznym.

Nie przesądzając zatem w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, które jest tym bardziej trudne do przewidzenia z uwagi na braki dowodowe, wskazać należy, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte wadami uniemożliwiającymi wydanie orzeczenia prawomocnie kończącego postępowania w sprawie niniejszej. Wszystkie wskazane wyżej uchybienia jakich dopuścił się Sąd I instancji uprawniają do stwierdzenia, iż dokonana przez ten Sąd ocena materiału dowodowego była, w opisanej części, niepełna. Suma zatem przedstawionych uchybień musiała skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten, mając na uwadze powyżej poczynione uwagi, winien poddać gruntownej analizie materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy głównej, z tym jednak, iż koniecznym będzie jego uzupełnienie poprzez dokładne rozpytanie pokrzywdzonej M. C. o okoliczności w jakich dochodziło do zakłócania pokrzywdzonym nocnego spoczynku i konsekwencji jakie to działanie podsądnego miało wobec pokrzywdzonych. Następnie tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy podda ponownej wnikliwej analizie, rozważy wszystkie dowody w ich całokształcie i we wzajemnym powiązaniu, rozstrzygnie, którym z nich daje wiarę, a którym - i z jakiego powodu - jej odmawia. Dopiero zatem kompleksowa, wnikliwa ocena materiału dowodowego, posiadająca walory, o których była mowa wyżej, pozwoli Sądowi meriti wypracować przekonanie co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia tj. czy zawarte dowody pozwalają na uznanie winy czy są wystarczające, aby z kolei ostateczne stanowisko tego sądu w owej kwestii, mogło pozostać pod ochroną art. 7 k.p.k. Sporządzając, zaś ewentualnie uzasadnienie wyroku, Sąd ten, zgodnie z regułami zawartymi w art. 424 k.p.k., przedstawi w nim, w sposób uporządkowany, jakie fakty uznał za ustalone, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego uznał jedne dowody za wiarygodne, którym wiary odmówił i dlaczego, a następnie, jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń. Niewątpliwie także, czyniąc ustalenia w zakresie czynów z art. 157 § 2 kk i znęcania psychicznego w postaci zakłócania nocnego spoczynku, koniecznym będzie przeanalizowanie okoliczności tych zdarzeń, zamiaru z jakim działał oskarżony, a w przypadku uznania winy wymierzenie stosownej kary, która winna także uwzględniać zmienioną sytuację rodzinną oskarżonego i pokrzywdzonych. Jak bowiem wynika z relacji samego oskarżonego i częściowo pokrzywdzonej M. C. ta uległa znaczącej poprawie, co nie powinno zostać bez stosownego odzwierciedlenia w zakresie odpowiedzialności karnej podsądnego (k. 295v, 335). Na zakończenie koniecznym jest także wyraźne zaakcentowanie, a mając na uwadze stanowisko zajęte przez prokuratora w toku rozprawy odwoławczej, że przedmiotem zainteresowania Sądu I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy winny być dwa elementy z zarzucanego oskarżonemu działania stanowiące, ewentualnie, czyny z art. 157 § 2 kk i w ramach czynu z art. 207 § 1 kk - znęcanie się psychicznego poprzez zakłócanie spoczynku nocnego. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator wskazał bowiem na możliwość wyodrębnienia z czynów zarzucanych oskarżonemu także występku z art. 190 § 1 kk. Niezależnie od słuszności tego stanowiska, w ocenie Sądu Odwoławczego, taki zakres zaskarżenia nie wynika z pisemnej apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego, a ta jako pochodząca od profesjonalnego podmiotu jest w tym zakresie wiążąca.

Z przytoczonych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.